1846 № 35

ПРИБАВЛЕНІЯ КЪ ВИЛЕНСКОМУ ВѢСТНИКУ.

DODATEK DO KURYERA WILEŃSKIEGO

Вильна. ПЯТНИЦА 22-го Марта. | Wilno. PIĄTEK 22-go Marca.

		Бар. по раздѣ. Фран.	Термом Реомюра.	В ѣ т р ъ.	Состояніе атмосферы
21 дня	Утро	27 дюй. 6 0 лин.	+ 4.0	3 Слабый	Пасмурно,
	По полудни.	27 — 6.5 —	+ 9.1	— — —	Облака
	Вечеръ.	27 — 6.1 —	+ 6.5	10 — —	Ясно.

КАЗЕННЫЯ ОБЪЯВЛЕНІЯ.

2. Отъ Гродненской Казенной Палаты объявляется, что акцызный сборъ по Городу Соколкѣ съ заштатными городами: Домбровою Корыциномъ, Новымъ Дворомъ, Кузьницею, Одельскомъ, Суховолею, Яновымъ и Васильковымъ, отданный было въ Правительствующемъ Сенатѣ, въ содержаніе съ 1843 по 1847 годъ, Санктъ-Петербургскому 1-й Гильдіи Купцу Коммерціи Совѣтнику Эліязару Исаковичу Фейгину, съ платѣжемъ ежегодно откупной суммы по 13,000 рублей серебромъ. по неисправности Фейгина въ платѣжѣ по условіямъ откупной суммы, состоящій нынѣ въ казенномъ управленіи, предполагается къ торгамъ, на отдачу онаго въ новое содержаніе по 1847 года; почему желающіе торговаться, на взятіе въ откупное содержаніе акцызнаго сбора по означеннымъ городамъ, благоволятъ явиться на 23 число будущаго Апреля мѣсяца, въ сію Палату сами, или выслать повѣренныхъ съ благонадежными залогами, ровняющимися третей части, годовой откупной суммы; равномѣрно объявляется залогодателямъ по Фейгинѣ, Нахичеванской на Дону Купчихѣ Маріи и сыновьямъ ея 2-й Гильдіи Купцамъ Егору и Артелью Павловымъ Хотрановымъ; дабы прислали немедленно въ сію Палату отзывъ, непожелаютъ ли они взять сборъ сей въ свое содержаніе, сообразно 8 §. Акцызныхъ условій. Марта 9 дня 1846 года.

Совѣтникъ В. Стычинскій.
Секретарь А. Круповичъ.
Столоначальникъ М. Сѣзѣневскій. (110)

2. Отъ Гродненской Палаты Государственныхъ Имущехтвъ объявляется, что въ оной 17 и 20 числъ Мая мца сего 1846 года, будетъ производится торгъ съ узаконенною переторжкою, на постройку Пружанскаго Уѣзда въ казенномъ имѣніи Бѣловѣжѣ Православной Церкви, по утвержденнымъ Министерствомъ плану и смѣтѣ, по коей за отпускомъ въ натурѣ лѣсныхъ матеріаловъ исчислено 12,555 руб. 3 коп. серебромъ; желающіе взять означенную постройку, обязываются явиться въ назначенные сроки съ благонадежными залогами, на третью часть подрядной суммы; условія, смѣта, и планъ будутъ контрагентамъ предъявлены во всякое время до наступленія торговъ.

Совѣтникъ Билинскій.
Дѣлопроизводитель Почобутъ.
Контролеръ Маньковскій. (117)

2. Гродненскій Уѣздный Судъ вызываетъ въ Присутствіе свое кредиторовъ Михаила Ковалевскаго, съ тѣмъ, чтобы они въ теченіи шести мѣсяцевъ со дня послѣдняго припечатанія сего объявленія, явились въ сей Судъ съ доказательствами, на коихъ основаны ихъ иски, подъ опасеніемъ въ противномъ случаѣ потери права на таковые иски. 1846 года, Марта 11 дня.

Засѣдатель Рожбицкій.
Столоначальникъ Юровскій. (114)

2. По Высочайшему повелѣнію 17 Января 1844 года присуждено изъ имѣній мятежника Солтана, Профессору бывшаго Виленскаго Университета Руссстему 1419 руб. сереб., каковые деньги хранятся въ Гродненскомъ Приказѣ Общественнаго Призрѣнія, а билетъ на оные въ Гродненскомъ Губернскомъ Правленіи.

Почему Гродненское Губернское Правленіе, для полученія этихъ денегъ, вызываетъ Профессора Руссстема, или его наслѣдниковъ. Марта 10 дня 1846 года.

Совѣтникъ Бѣлоперскій.
Въ д. Столоначальника Михаилъ Романовичъ. (116)

OGŁOSZENIA SKARBOWE.

2. Od Grodzieńskiej Izby Skarbowéj ogłasza się, że pobor akcyzy w Mieście Sokołce wraz z nadetatowemi miastami Dąbrową, Koryeynem, Nowym-Dworem, Kuźnicą, Odelskiem, Suchowalą, Janowem i Wasilkowem, ktory w Rządzącym Senacie oddany był w dzierżawę od 1843 do 1847 roku, S. Petersburskiemu Kupcowi 1-éj gildy, Radźcy Handlowemu Eliazarowi Isakowiczowi Fejginowi, z warunkiem wnoszenia co rok summy odkupowej w iłości 13,000 rubli srebrem, z powodu nieakuratności Fejgina w opłacaniu pomienionéj wyżéj summy znajdujący się dopiéro w Skarbowym zawiadywaniu, oddaje się w nową dzierżawę z publicznych targów, do 1847 roku; przeto życzący uczestniczyć w targach dla wzięcia w dzierżawę poboru akcyzy w wymienionych wyżéj miastach, zechcą przybydź na dzień 23 następującego Kwietnia, do téj Izby sami, lub przysłać upoważnionych od siebie z dostatecznemi ewikcyami, równającemi się trzeciéj części rocznej summy odkupowej; przyczém też zawiadamiają się ewikcyodawcy Fejgina Nachiczewańska na Donie Kupcowa Marya i jéj synowie Kupcy 2-ej gildy Grzegorz i Arteliusz Chotranowowie, ażeby przysłali nie zwłócznie do téj Izby swe zgłoszenie się czyli nie zechcą rzeczony pobor wziąć w swoją dzierżawę, stosownie do 8 §. warunków o akcyzie. Dnia 9-go Marca 1846 roku.

Sowietnik Styczyński.
Sekretarz Krupowicz.
Naczelnik Stołu Siezieniewski. (110)

2. Grodzieńska Izba Dóbr Skarbowych ogłasza, że w niéj dnia 17 i 20 Maja ter. 1846 roku, będzie się odbywał targ, ze zwykłym we trzy dni przetargiem, na postawienie w skarbowym majątku Białowieżu w Prużańskim Powiecie, prawosławnego Kościoła podług utwierdzonego przez Ministeryum planu i smiety, którą prócz mającego się wydać w naturze materyału budowlowego, wyliczono 12,555 rubli 3 kop. srebrem; życzący uczestniczyć w tych targach, zechcą przybydź na określone termina, z dostatecznemi ewikcyami, równającemi się trzeciej części podradowej summy; warunki, smieta i plan będą w każdym czasie okazane życzącym przed rozpoczęciem targów.

Sowietnik Biliński.
Sekretarz Poczobut.
Kontroler Mańkowski. (117)

2. Grodzieński Sąd Powiatowy wzywa kredytorów Michała Kowalewskiego, z warunkiem, ażeby w ciągu sześciu miesięcy od daty ostatniego opublikowania niniejszego wezwania, przybyli do tego Sądu z dokumentami, na których opiérają swe pretensye, pod obawą w przeciwnym razie stracenia prawa do dochodzenia takowych. Dnia 11-go Marca 1846 roku.

Assessor Rożbicki.
Naczelnik Stołu Jurowski. (114)

2. Z Najwyższego rozkazu dnia 17-go Stycznia 1844. roku przysądzona została z dóbr powstańca Sołtana, Professorowi byłego Wileńskiego Uniwersytetu Rustemowi summa w ilości 1419 rubli srebrem, która znajduje się w Grodzieńskim Urzędzie Powszechnego Opatrzenia, bilet zaś na nią w Grodzieńskim Rządzie Gubernialnym.

Przeto Grodzieński Rząd Gubernialny, wzywa Professora Rustema lub jego sukcessorów do otrzymania téj summy. Dnia 10 Marca 1846 roku.

Sowietnik Biełopierski.
W obow Naczel. Stołu Romanowicz.

НЕКРОЛОГЪ.

22-го Января сего года, колокольный звонъ Виленскихъ церквей, извѣстилъ о кончинѣ Іосифа Вавржецкаго; соболѣзнованіе согражданъ, знакомыхъ и всѣхъ жителей нашего города, раздѣлявшихъ печаль и глубокую скорбь осиротѣвшаго семейства, свидѣтельствовало о томъ общемъ уваженіи, которое почившій въ Бозѣ успѣлъ снискать въ продолженіе многолѣтней своей жизни. И потому мы считаемъ неизлишнимъ возобновить здѣсь, для общаго извѣстія краткое о покойномъ воспоминаніе. Блаженныя памяти Іосифъ Вавржецкій родился 16-го Марта въ 1760 года. Отецъ его былъ Регментарь Ѳадей Вавржецкій и мать Елисавета, урожденной Графиня Тизенгаузомъ. Кончивъ курсъ воспитанія на родинѣ, вступилъ на военное поприще; онъ началъ оное службою въ Прусской арміи, въ царствованіе знаменитаго военачальника Фридриха Вильгельма II. наименованнаго *Великимъ*; котораго пользовался расположеніемъ и милостію. Прибывъ обратно изъ-за-границы въ чинѣ Поручика (въ 1791 году), охотно и вступилъ въ ряды арміи, гдѣ скоро получилъ чинъ Маіора и удостоенъ былъ Орденомъ военныя заслуги; будучи произведенъ въ чинъ Бригадира, продолжалъ службу до 1796 года, а потомъ кровавое поле брани перемѣнивъ на мирное поле земледѣлія, въ тишинѣ велъ жизнь добродѣтельнаго гражданина. Въ 1807 году избранъ онъ былъ постояннымъ членомъ Виленскаго Благотворительнаго Общества, которое не оставлялъ уже до кончины своей, и въ послѣднихъ годахъ своей жизни, былъ Вице-Президентомъ онаго. 1812 годъ еще разъ призвалъ его въ ряды воиновъ; будучи наименованъ Наполеономъ Генералъ-Инспекторомъ образовывавшейся тогда конницы, временно командовалъ въ Литвѣ предоставленнымъ ему отрядомъ, и при оступленіи Французскихъ войскъ перешелъ въ Пруссію, гдѣ нѣкоторое время находился плѣнникомъ въ Кенигсбергѣ. Спустя годъ послѣ сего, по обнародованіи Императоромъ Александромъ амнистіи, прибывъ обратно въ свое отечество, снова посвятилъ себя мирной гражданск жизни, и на этомъ добродѣтельномъ поприщѣ достигъ маститой старости. Не смотря однакоже на преклонныя лѣта свои, и на оскудѣвшія уже силы, изъявилъ свое согласіе на сдѣланное къ нему, во время предпослѣднихъ дворянскихъ выборовъ, воззваніе согражданъ, чтобы принялъ на себя званіе Почетнаго Попечителя Училищъ Виленской Губерніи; охотно принявъ возложенную на него обязанность, онъ пробылъ въ оной три года, съ 1839 по 1842 годъ. Отъ брачнаго союза, который заключилъ дважды: первый съ покойною Александрою Шреторовою, дочерею Каммергера Прусскаго Двора, и второй разъ съ покойною Кунегундою Княжною Гедройцъ, онъ имѣлъ восьмерихъ дѣтей, изъ коихъ трое, а въ томъ числѣ двое сыновей скончилось при жизни своего родителя; по причинѣ сей чувствительной потери для нѣжнаго родительскаго его сердца, онъ остался въ мужеской линіи единственнымъ наслѣдникомъ имени и достоинствъ изъ Скржетушева Вавржецкихъ. Владѣя тремя имѣніями: Мейкштою Ново-Александровскаго (б. Браславскаго), Ковалева-Трокскаго и Нурканъ Поневѣжскаго Уѣздовъ, привелъ въ лучшее состояніе какъ хозяйство такъ и участь своихъ крестьянъ. На гражданскомъ и частномъ поприщѣ, въ качествѣ воина, помѣщика и примѣрнаго христіянина, отличался онъ многими добродѣтелями. Заблаговременно до кончины своей, составивъ законнымъ порядкомъ духовное завѣщаніе, раздѣлилъ все свое имущество между члена своего семейства, и сподобившись святыхъ таинъ, почилъ въ Бозѣ на восемдесятъ шестомъ году добродѣтельной своей жизни.

29-го Февраля, въ Бернардинской церкви, при великолѣпномъ, внушающемъ печальныя ощущенія катафалкѣ, происходило отпѣваніе преставившагося. Божественную Литургію совершилъ Преосвященный Суфраганъ Епископъ Цывинскій, по окончаніи которой, въ трогательной рѣчи, собравшемуся въ многочисленности народу Ксендзъ Александръ Важинскій, привелъ на память добродѣтели и заслуги усопшаго. Общая скорбь присутствовавшихъ и умилительныя слезы друзей и родственниковъ, представляли собою вѣрный залогъ того, что хотя священное пѣніе и молитвы утихли, хотя слова благодарности нищихъ, получившихъ щедрое подаяніе, замолкли; память, однакоже, почившаго въ Бозѣ Генерала Вавржецкаго еще долго, долго пребудетъ въ сердцахъ его почитателей. (122)

NEKROLOG.

Dnia 22 Stycznia b. r. dzwony Kościołów wileńskich obwieściły zgon ś. p. Józefa Wawrzeckiego, a współczucie Obywateli, znajomych i wszystkich mieszkańców naszego miasta, podzielających żałość osierociałéj rodziny, wskazały miarę powszechnego szacunku, jaki w Bogu zeszły długiém życiem swojém wysłużyć dla siebie umiał. Godna więc rzecz, abyśmy o nim krótkie tu dla wiadomości powszechnéj udzielili wspomnienie. Urodził się ś. p. Józef z ojca Tadeusza Regimentarza i matki Elżbiety z Hrabiów Tyzenhauzów, Wawrzeckich, 1760 r. dnia 16 Marca. Pierwotném wychowaniem w kraju odbytém zwrócił się ku rycerskiemu zawodowi, rozpoczął go w wojsku pruskiém, za panowania znamienitego wojownika Fryderyka Wilhelma II, przezwanego *wielkim*; którego się względami i łaską zaszczycał. Wróciwszy następnie z za granicy w stopniu Porucznika (1791) ochoczo i dobrowolnie zaciągnął się do szeregów wojskowych, gdzie wprędce otrzymał stopień Majora i Krzyżem wojskowéj zasługi ozdobiony został: posunięty z kolei na stopień Brygadjera służył aż do roku 1796, poczém z krwawego pola boju, zszedłszy na spokojne pole rolnicze, w ciszy wiódł życie cnotliwego obywatela. Tak w r. 1807 został ciągłym Członkiem Wileńskiego Towarzystwa Dobroczynności, którego już aż do śmierci nie opuścił, a w ostatnich życia swojego latach, był jego Wice-Prezesem. Rok 1812 jeszcze go raz do zastępów wojskowych powołał, mianowany przez Napoleona Jenerałem Inspektorem tworzącéj się natenczas jazdy, czas jakiś w Litwie dowodził poruczonym sobie oddziałem, przy odwrocie zaś wojsk francuzkich wszedł do Pruss, gdzie czas niejaki więziony jako jeniec w Królewcu, po ogłoszonéj przez ś. p. Cesarza Alexandra amnestji, następnego roku wrócił do kraju, i znowu oddawszy się cichemu obywatelskiemu życiu, podeszłego dożył wieku, a zwątlony na siłach, okryty siwizną, nie wzbraniał się wcale, gdy na przedostatnich Sejmikach, wezwali go współobywatele na Honorowego Kuratora *Szkół Gubernji Wileńskiéj*. Chętnie przyjąwszy poruczony sobie urząd piastował go przez trzy lata od 1839 do 1842 roku. W związku małżeńskim dwukrotnie zawieranym, raz ze ś. p. Alexandrą Szreterówną córką Szambelana Dworu pruskiego, drugi raz ze ś. p. Kunegundą Xiężniczką Giedrojciówną, był ojcem ośmiorga dziatek, z których troje, a w téj liczbie dwaj synowie, uprzedzili go do wieczności, przez tę zaś dotkliwą stratę, został w linji męzkiéj jedynym Dziedzicem dostojności imienia ze Skrzetuszewa Wawrzeckich. Pan trzech majętności, *Mejkszt*, w Powiecie Nowoaleksandrowskim (Bracławskim) *Kowalow*, w Trockim, *Nurkan*, w Poniewiezskim, grunta i dolę włościan znacznie ulepszył. W publiczném i prywatném życiu, jako żołnierz, pan, obywatel, a co największa, jako gorliwy Chrześcijanin, wielą się cnotami odznaczył. Wcześnie przed śmiercią urzędowy sporządziwszy Testament, rozdzielił swe dobra między pozostałą rodzinę i opatrzony Świętemi Sakramentami Bogu ducha oddał, przeżywszy lat ośmdziesiąt sześć.

Dnia 29 Lutego w osłonionym żałobnie kirem kościele OO. Bernardynów, przy świetnie a gustownie ustawionym Katafalu, odbyło się żałobne nabożeństwo. Mszę Ś. odśpiewał JW. Sufragan Biskup Cywiński, po któréj w tkliwéj mowie, gromadnie zebranemu ludowi, przypominał cnoty i zasługi zmarłego, X. Alexander Ważyński. Ogólne rozrzewnienie pobożnych świadków świętego obrzędu zostało pewną rękojmią, iż chociaż już pogrobowe lampy zagasły, choć pienia i modlitwy kapłanów ucichły, choć błogosławiące dziękczynienia ubogich, hojną obdarzonych jałmużną zamilkły; pamięć atoli ś. p. Jenerała Wawrzeckiego w sercach na zawsze pozostanie. (122)

ВИЛЬНА, въ Тип. Ѳ. Глюксберга. — печ. доз. 22-го Марта 1846 г. Испр. долж. Цензора и Кав. А. Мухлинъ.